

infeliciter res cessit, nec me poenitere potest eius rei, quā bene uertisse mihi tu cum illo persuasisti. Tametsi mihi postea aestimanti *ένια παρακεκινδυνεύωδς δξυμώρως έοικερ, δξ ουπδ υμας κατέμαθορ άπδ έσκεδς τής υπ' έμδ άντεπεσαλμύοις αυτωι* quæ prius ipsa non item uidebantur, freto scilicet cōscientiā retentæ semper amicitiaē. Erasmus mihi salutabis, cuius literas nullas accepi, ex quo famulus eius cum literis meis hinc abiit, sed eius quotidie in urbem expectat aduentus. Ad alterius tuæ epistolæ argumentum non rescribam: quando mihi nec uacat, nec uideo me paria tecum facere in ea re explicanda posse, quam tu acriter animaduersam diserte, & copiose persecutus es. Nec tamen *έν πασιν όμοια φρονώ σοι*. Sed in eo quod me admones in fine epistolæ, agnosco & amici hominis partes, & iudicis prudentis. Placet enim quod *πδι σωρδ τήν τυχόντων καί τυχδσών* cauendum esse censes. Vale uir doctissime, & quod facis me ama, quo iustius te redamem. E Marliano nostro, postridie Calendarum Maij.

GVLIELMVS BVDAEVS PETRO
AMICO SODALI FRANCI
SCANO SALVTEM.

Agna te nimirum esse affectum in me indignatione oportet, qui cum iterum ad me eadem de re (ut opinor) scripseris, nihil quicquid literarū tuleris. Neque enim aut amicitiaē nostræ ratio, aut doctrinaē tuæ singularis & eximia nota, aut studiorū cōmunitas, amorque literarū elegantium, quæ ueluti Testera est amicitiaē inter homines studiosissimos, hoc admittit: ut ego quod nullius unquam literati uiri puocationes officij cōtempserim aut neglexi, literas tuas paruifecerim: aut in ijs loculis forulis uel condide

rim, in quibus eas res conijcio, quas obliuioni magis quam
 memorię mandādas esse duco. Quare admonitū te uelim,
 causam tibi ob id nullā esse iustam dignamque, quā obrem tu
 mihi uitio uertas scribendi incuriā. Vnas enim tantū literas
 tuas hoc anno, atque etiā sesquianno accepi, quod memine-
 rim: easque nuper, ac sine die (ut dicitur) & consule. Quibus
 ex ipsis intelligo alteras quoque te dedisse, quæ ad me nō p-
 uenerunt. Nam & ego circiter Idus Februarias ad te scri-
 psi: sed nuper rescui literas nondū tibi redditas. Nec uero
 ullus est eorum, cū quibus literaria mihi necessitudo, ne-
 dum ueteris amicitia intercedit, quicum libentius quam
 tecum instituire cōmercium uicissim scriptitādi in animū
 induxerim: si quando utriusque nostrum Philologia ita cōsti-
 tuta fuerit, mihi ut uacet & cōmodum sit, tibi etiam sit ex-
 peditum & cordi magnopere id facere: sedesque studiorum
 eo loci collocata, unde facilis & sub manu esse possit dādi,
 accipiendique epistolarū uicissitudo. Siquidē qui hactenus
 studiosus bonarū literarum fui atque elegantium, nunc ue-
 lut in flexu aut ætatis, aut contentionis, nullam antiquio-
 rem curam habeo, quam quomodo curriculū alterū instaur-
 rem, optimarūque & salutarium studio literarū accingar, &
 renouem contentionem. Quum autem te uideam in or-
 be encyclopædiæ ita iam circumactum, ut in hoc ætatis ui-
 gore ea penē iam confecta, elaborataque habeas, quæ medi-
 ocribus ingenijs in ætate iam prouecta & affecta uix be-
 ne inchoata sunt, lotis iam adeo ut manibus (quod aiunt)
 sacrosancta uolumina pertrectare, euoluereque institeris: ho-
 minem esse reor neminem qui mihi te appositior esse pos-
 sit ad studium illud meum alendum & oblectandū, æmula-
 tionisque piæ stimulis accendū. Ac tibi quidē ingenio præ-
 stanti atque eximio prædito, studio etiam flagranti ab adole-
 scentia incenso & inflammato ad ingenium, animumque ex-
 colendum disciplinis lautioribus, cū diuinitus (ut opinor)

omnia, tum illud præcipue contigit, ut in utriusque linguæ officinâ egregie inchoatus, reclamante (ut memini) parente tuo faceres, ut in istam sodalitatem dares nomē primū, deinde profiterere: quæ paupertatis ipsa quidē insignibus præcipue, mœrentisque philosophiæ censetur gestaminibus, ordinisque nuncupatione hominum sese demittentiū, in orbemque cogentium humilitatis & egestatis, professione utique obuersa & per diametrum (ut dicitur) opposita studiis ciuilibus, & in celebritate hominum sitis: quorum finis est unicuique fastigium suum attollendi, omni ope uno quoque omnibusque unguis adnitente (ut est in antiquo sermone) ad incrementa & auctum census & dignitatis. Quarum rerum meditatio atque actio, cum potissimas animi partes, plurimasque sibi uindictet, consequens est utique iustam ut eos demum operam literarum studiis impendere credamus, qui eius curæ uacatione gaudent: id est qui omnem sibi occasionem, ansam, & argumentum, sollicitudinum, angorum, cupiditatum circūciderunt. Quocirca magnus iam hic gradus uobis ad Philosophiam factus, lata iam uia munita & perpurgata ad ueritatem inuestigandam iter contendentibus. Accedit solitudo inuitatrix mentium ad commentandum, feriæque (ut ita dicam) perpetuæ, & immunitas turpium animi affectionum, aut aliâs abhorrentiū à contemplatione commentationeque sanctiore. Adiuuat assidua rerum diuinarum recordatio, atque inculcatio ueritatis, in omni parte, functioneque uitæ, uestræ professionis scitis astrictæ, connexa & implicata. Quo fit ut uestræ istę piæ sodalitates, non modo bonis imaginarijs fortunæque cedentium ipsa professione, sed etiam tribus rebus animū abdicantium, quæ maxime cuiusque sunt propriæ, ciuitate, cognatione, libertate, mihi uelut seminaria esse uideantur animarum beatarum, à prouidentia utique instituta ad supplementum cœlestium exercituum quondam per superbiam

biam luculenter imminutorum. Nobis uero philosophiā
 conſectantibus, in ſalebra ſæpe reſiſtere contingit, cum in
 caſus ipſi refractarios incurrimus: aut cum res nobis impe
 ditæ ſuſcipiendæ ſunt, aut actiones obeundæ negocia fa
 ceſſentes, moleſtijsq; perplexæ: tum in luto hæere exori
 entium ſubinde cupiditatum, quæ comites illæ quidem &
 aſſectæ ſunt ſequaces, & proteruæ uitæ ciuiliſ, & in medio
 poſitæ. Et quum ſæpenumero rationum noſtrarū formā
 ita uel conſidamus inſtituiſſe, uel ſperemus: ut lucri, dam
 niq; ſummam, commodiq; & incommodi ſubducturi ſem
 per ſimus, & collecturi in æternitatem futuram, ad tempo
 raria ruruſus, fluxaq; reuoluamur obreptione ſenſuū men
 tis emiſſariorum, qui ad imagines ludificatrices obhære
 ſcunt felicitatem ementienteis immemores & improuidi.
 Minus eſt enim imperiū Philoſophiæ huius noſtræ in pu
 blico expatiantis, interq; profana uerſantis atq; à ueritate
 auerſa, quàm ut intentionem mentis abducere queat, qua
 ſiq; inteſtinum hominem deflectere & coërcere à contui
 tu, uſu, & familiaritate rerum oculis externis ſubiectarū.
 Circulatorq; ille quem Mundum uulgo dicimus, hoc no
 mine (ut opinor) ſenſum uulgarem, quaſiq; communem
 intelligentes, inſtitor (ut uere dicam) Stygius, uenditor
 illecebrarum in officina Ditis patris fabrefactarū, oculos
 omnium ad ſui contuitum contrahens & diſtrens, ita di
 ſtringit mentis aciem, ut oculis ipſam penè captam dimittat
 & allucinabūdam. Ex quo fit ut mancam quodammo
 do adhibeamus, infractamq; contentionem atq; hebetem
 enodandis illis ænigmatibus, paradoxisq; ſapientiæ: quæ
 abſtruſis ipſa tantum mentibus, quaſiq; abſtractis à conta
 gione ſenſuum, aditum liberum indulgent ad contrectati
 onem illam ueritatis myſticam, ſublimeq; rapientem: cui
 iuſmodi Græci Anagogicam cōtemplationem dicunt: qui
 ἀναγωγικὴ θεωροῦντας τὴν ἀγὰν ἀποκαλοῦσι θεωρητικὴς. Iam

quum ea sit & uestra & nostra & omnium conditio, iustos
 ut dies nullos, sed omneis habeamus praeliars ut prisci
 loquebantur, uobis tanquam in arce contemplationis, &
 intra praesidia prouidentiae manentibus, tum longius &
 munitius à telorum iactibus, tum noxe, tum fortunæ, tum
 etiam attentis magis & uelut in procinctu esse licet aduer-
 sus uim nec opinatam, & improuisam, quæ sæpe tumultu-
 tum in praecordijs ciet. At uero philosophiæ nostræ propu-
 gnacula extra uallum secessus theoretici proiecta, nutare
 plerunq; & tumultuari in huiuscemodi solent, ac trepida-
 tione labare, ob uiciniam scilicet atq; affinitatem cum uita
 uulgari & turbulenta cōtractam usu, & officijs uitæ. Quā
 etsi uobis ipsam limis intueri interdum munera sodalitia
 obeūdo necesse est, quasiq; per transfennam uidere, rarius
 tamen id facitis, & à præmeditatione cautius, nec cōmer-
 cio impliciti contagioso. Ita quos non piguit æternæ lucis
 cupiditate capite se quàm maxime imminuere, omnibusq;
 euertere fortunis & possessionibus, ijs omnia penè uberis-
 ora, cōmodiora, expeditiora in manu sunt ad uitam recte
 atq; ordine agendam: atq; ex usu sacramēti quo addactos
 nos esse gloriamur & profitemur in genitura mystica: ex
 qua fati sui summam pendere nemo nostrum est qui ne-
 sciat, qui quidem sensum ullum immortalitatis habeat. Te
 autem Amice & uideo & intelligo ex ijs quæ ad me scri-
 bis, optimam & sublimem rationem studiorum utraq; lin-
 gua instituisse: eamq; informationem sacrosancti & anago-
 gici Philosophi delineasse & suscepisse: quæ nisi quid tibi
 acciderit humanitus, uel diuinitus potius, in absolutam
 quandam euasura sit, & beatam philosophandi contentio-
 nem, omnibus propemodum numeris doctrinæ nostræ, &
 exoticæ instructam & confertam. ταύτως μοι διὰ τῶν προαί-
 ρησιρ ἀποδέχομαι, τῶν τὰ μαθηματικὰ προσάγειν τε καὶ σωάτην τοῖς
 θεολογικαῖς, καθήκοντα μὲν σὺ δὲ θέρως ἔφηδα, ἐκείνων ἢ πάντων

θεολόγων. καὶ δὴ καὶ τὸ ἐπιτηδεύματος ἡδέως ἀρ' ἀφ' αὐμῆρ' ἔγωγε, εἰ ἴσά μοι τὰ ῥ' ἡλικίας τε καὶ χολῆς ἐτύγχανεν ὄντα. De Aristotele in eadem tecum sum sententia, prorsus eum ut in humanis & sublimibus rebus, omnino & in interituris & mathematicis, acrem, eximium, & absolutum fuisse sentiā: non item in æternis, & cœlestibus. Quibus in ipsis parū mihi uel obnixē uel feliciter appulisse animaduersionem uidetur, atq; contentionem accommodasse. Docere hoc precipue possunt τὰ μετὰ τὰ φυσικά, quorū interpretes Bessarrio fidelis magis quàm elegans, aut iucūduς mihi in transcurso aliquando uisus est: in reliquis Argyropulus non spernendus. Laboris autem nobis compendium Themistius magnum attulit in ijs libris, quos Aristoteles intelligi uulgo noluit. Vale, & istam (ut tu uocas) angustam paupertatem ingenio, & industria illustrare contende. In Marliano nostro, postridie Calendas Maij.

Γελλίελμ. Θ. Βαδὰ Ἐλοδοτικῶν ἔθ.
αὐτοῦ ἀδελφῶ.

ἢ ὑδραία τῆν θεοφανίωρ ἐκ φη ἀγροικίας φη ἐμῆς ἐπανελθῶρ, νυκτὸς ἡδὴ πλὴν προΐδοκας, τὴν ἐπισολῆρ ἐκομμάμῃρ τὴν σῆρ. ἢρ εὐθύς ἀνοίξας, λυχνηϊόρ τε καὶ φῶς ἐκέλευσα προχρῆζεῖν δ' ἢ θ' ἄπειν τὰ ἴνα τε τοῖς ἐρωτήμασί σο ἀπεκρινάμην τοῖς ἐν ἔθ' χάρτη σέσημωμύοις, καὶ σοὶ ἐλληνῖσι με προκαλεσαμύω. εἰ χολῆς πριείη ἐπὶ τῆ τῆν ἀπορημάτωρ διαλύσει, καὶ δὴ ἀνταγωνισαίμην. ἔπει δ' ἴσως οἶα με βαθεία ἐνὶ ἐναλιν δεῖν χολῆ, εἰδέναι σε ^{τιμολογῶ} χη, ἡμᾶς μὲν καινὸρ τῶ βίος προσηρῶς ἐπιτηδύμα πάνυ τοῖ ἀπὸ κλά γμύορ φη πρότ' ἰορ φιλολογίας, τὸτ' γε ἦ καινοτομήματος ἀφορμῶ μοι πρᾶχθῆς οὐκ οἶδ' ὅπως ῥ' τύχης. ἀντίκα γέ τοι λέδοκταέ μοι οἰκοδόμημά ἔου φαῦλορ ὅου δὲ ῥ' τυχὸρ ἐγείρῃ, ἴνα μὴ δ' χωριόρ ἐμὸρ δ' μαρλιανορ ἀδοξοῦν ^{ῥ' αὐτῶν} οἰχῆται καὶ ἀγνωσορ. ὅπρ' μέχρι τούτου